

‘Mijn grootvader kon toch niet alléén maar fout zijn? Hij was toch ook een vader?’

Bettina Drion... Ik ben mijn vader dankbaar voor zijn lange zwijgen. Op mijn 28e kon ik de klap kennelijk aan, in mijn tienertijd had het waarschijnlijk veel meer sporen nagelaten. Door mijn boeken help ik mijn vader om de last van het verleden weg te nemen. Hij had vroeger driftbuien die uit het niets kwamen. Zijn opgekropte gevoelens, vertelt hij nu. Het was een bijzonder proces om mee te maken met mijn vader: van stilzwijgen naar het andere uiterste, totale openheid. Door dit familiegeheim heb ik een antenne ontwikkeld voor wat er zich onderhuids afspeelt bij mensen. Ik weet ook dat er altijd een oorzaak is als er dingen misgaan in een leven. Ik ga heus niet voorbij aan iemands slechte daden, maar je hebt als mens meerdere kanten. Ik ga uit van het goede, dat heb ik van mijn moeder geleerd. En dat wil ik mijn kinderen ook meegeven. Als ze te snel een oordeel hebben, zeg ik dat ze eerst verder moeten kijken. Ik hamer erop dat ze niet te snel een stempel op mensen moeten drukken. Mijn kinderen weten het inmiddels van hun overgrootvader, maar zitten er niet echt mee. Ze hebben het zelfs op school verteld. Het is gewoon een gegeven voor ze. Ik denk dat dat nu ook steeds meer voor mij geldt. Ik ben de schaamte voorbij.’ ■

Bettina schreef ook Scherven, over schuldgevoel en identiteitsproblemen bij nazaten van NSB'ers.